

къмъ книгитѣ — почва да чете много поезия и социалистическа литература: увлича се въ идеитѣ на народническия социализъмъ презъ 90-тѣ години. Презъ това време почва да пише и стихове (въ IV кл. описалъ въ стихове Чирпанъ, и учителятъ го насърчилъ), а въ V кл. „започнахъ да пиша по-сериозни работи, но не ги изнасяхъ на свѣтъ... Но по великденската ваканция донесохъ една комедия и я четохъ на сестритѣ и братовчедкитѣ си, насѣдали по миндера — толкозъ смѣшно, че изпопадаха“...

За необикновената впечатлителностъ и болезненото въображение на Яворова говори собственото му признание въ „Автобиографията“: „Презъ цѣлото ми детинство преминава единъ страхъ отъ тъмното — и въ Пловдивъ виждахъ по куминитѣ циганки, видения, и ме хващаше ужасъ. И по-късно, когато бѣхъ социалистъ и гледахъ материалистически на свѣта, не можахъ да се отърва отъ тоя страхъ“.

Увлѣчението му въ социализма има силна нравствена основа: „Майка ми е разправяла — излѣза на хорото, виждамъ продавачи, и вечерята, като се върна, питамъ: справедливо ли е, когато другитѣ играятъ и се веселятъ да не знаемъ тия хора не сж ли гладни. И заключвалъ съмъ яденето — да стоятъ и въ кжщи гладни“.

Едва 17 годишенъ, Яворовъ става телеграфистъ въ Чирпанъ. Тогава още по-страстно се отдава на социализма — урежда социалистически кръжокъ, чете предимно социалистически книги. „Челъ съмъ отъ сутринъ до полунощъ, до видиотяване“, признава той предъ проф. М. Арнаудовъ. Чете вече руски: „Получавахъ „Нива“ и още тогава съмъ говорилъ на сестра си Мина за мнозина писатели—Пушкинъ, Лермонтовъ, Достоевски. Четѣхъ ги, за-